

DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY DEĞİŞİMDİR...

Erol Çevikce'den Mektup Var...

Ekonomik sorunlar hızla büyürken, terör yeniden tırmanırken ve çevremizdeki yangın yayılırken ben yine aynı konuya devam edeceğim. Çünkü bugünkü iktidarın bunlarla baş edemeyeceği endişesini taşıyanların AKP'ye karşı sandıkta başarılı olacak bir seçeneği halkın önüne koyması gerekir. Artık yeni bir parti arayışının olası ve çözüm olmadığını görüyorum. O nedenle olması gerekeni zorlamanın, bana da düşen yükümlülüğünü taşıyorum.

Sokrates demiş ki: "*Bir şeyleri değiştirmek isteyen insan, önce kendinden başlamalı.*" Bilgin bu sözü devrimci önderlerin, Marx 'ın, Lenin 'in, Mao 'nun, Einstein 'ın, Che Guevara 'nın ve Mandela 'ların henüz genleri bile yokken söylemiş. İnsanlık bugünkü bilgi çağına bu söze inanan önderlerin kendilerinden başlayarak bulundukları çevreyi değiştirmek için verdikleri savaşım sayesinde ulaşmıştır. Toplumların ilerlemesi ve yenileşmesi "*değişimin gücüne*" bağlıdır. O gücün kaynağında önce kendisini değiştirebilen ve aydınlanmaya inananlar vardır. Ekonomik kalkınmaya bağlı olarak toplumlarda çoğulculuk ve katılımcılık geliştikçe, değişimin hızının artarak sürdüğü tartışılmaz bir gerçektir. Avrupa'da başlayan sanayileşme ile birlikte, düzenin var olan ilişkiler ve işbölümü biçimi ile değişmeden sürmesini isteyenler, muhafazakârlar -tutucular- olmuştur. Sonraları o çevrelerin sahiplendiği siyasal örgütlenmelere de "*muhafazakâr partiler*" denmiştir.

Çünkü yaratılan zenginliği, ekonomik anlamda güçlü olan bu etkin soylular, ellerinde tutmak ve diledikleri gibi tüketmeyi sürdürmekten yana idiler. Bir süre sonra ilk "*değişim istemleri*" önce sanayileşmenin beşiği olan İngiltere'de görüldü. Farklı tezlere dayansa da, bütün Avrupa'ya yayılan değişimi amaçlayanlara da genellikle "*solcular*" denildi. Bunların siyasal örgütlenmeleri de sosyal demokrat, sosyalist, komünist ve işçi partileri olarak günümüze kadar geldi. Sanayileşme evresinde geri kalan, gelişmemiş ya da gelişmekte olan ülkelerde ise değişimin amacı önce ulusal egemenlik ve çağdaş uygarlık olmuştur. Avrupa'daki değişimin etkisi altında kalarak bu devrimci atılımı başarabilen ilk Müslüman ülke Türkiye Cumhuriyeti ve önderi Atatürk olmuştur. Mustafa Kemal bu değişimin gücünü önce kendisini değiştirebilen ve çağdaş değerlere inanan bir devrimci olmasından almıştır. O nedenle kurduğu CHP'nin tüzüğüne umdeleri altı okun içinde önde geleni devrimciliktir. Yine o nedenle ülkeyi gençliğe emanet ettiği söylevinde, "*gençliğin toplumun değişiminin gücü olması*" özlemini vurgulamıştır. İkinci Dünya Savaşı ile birlikte başlayan ekonomik durgunluk, savaş dışında kalmayı başaran İsmet İnönü 'yü dolayısıyla CHP'yi, başta ekonomide olmak üzere, zorunlu olarak izlediği içe dönük ve korumacı politikalar yüzünden, halkın gözünde tutucu ve değişime ayak uyduramayan bir konuma sokmuştur.

Bunun sonucu değişimin bayraktarlığını yapan Demokrat Parti, 1950 seçimlerinde halkın oyunu almayı başarmıştır. Yıllar sonra genel başkan değiştiren CHP yenilikçi ve düzeni değiştirme sözü ile girdiği ilk seçim olan 1973'te yeniden iktidara geldi. Ecevit , 1977 seçimlerinde de "*değişimin gücünün*" kendini yenileyen CHP'de olduğuna inandırdığı halktan yüzde 42 gibi yüksek bir oy almayı başardı. Ayrıca bu sonuç, bugün bile bazı aydınların, halkın devrimlere karşı genellikle tutucu davrandığına dair yargısının, geçerli bir sav olmadığını işaretidir. Ancak, 12 Eylül 1980'de demokrasi askıya alınıp partiler kapatılınca, başta CHP ve Adalet Partisi olmak üzere, cumhuriyetle özdeş olan partiler ve onların kadroları zamanla, değişimin gücü olabilme özelliğini yitirdiler. O nedenle, onların yerini alan bugünkü CHP ve DYP artık genç kuşağın indinde geçmişte var olan ilerici ve değişimci niteliklerini taşıyorlar.